

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 89.702 van 19 september 2000
in de zaak A. 88.478/VII-20.085.**

In zake : de n.v. AGRIPOEL,
die woonplaats kiest bij
advocaat E. BREWAEYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Leopold II-laan 117

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat F. DE BISSCHOP,
kantoor houdende te BUGGENHOUT,
Provincialebaan 20.

De Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de
n.v. AGRIPOEL op 15 december 1999 heeft ingediend om de
schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het
besluit van 8 november 1999 van de Vlaamse minister van
leefmilieu en landbouw waarbij de beroepen, door derden
aangetekend tegen het besluit van 29 april 1993 van de
bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-
Brabant houdende het verlenen van de vergunning aan de
verzoekende partij voor het exploiteren van een leghen-
nenstal voor 35.000 kippen met bijbehorende mestopslag
aan de Gerselarendries te Grimbergen, gedeeltelijk
gegrond wordt verklaard, het beroepen besluit wordt
opgeheven en de vergunning wordt geweigerd;

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de ar-
tikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur
P. SOURBRON;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 17 mei 2000
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 juni 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad
R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat
E. BREWAEYS, die verschijnt voor de verzoekende partij
en van advocaat I. LAUREYS die, loco advocaat
F. DE BISSCHOP verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur
P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

1. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2,
van de gecoördineerde wetten op de Raad van State
slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan
worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige
middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de
aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de
onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden
beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan
berokkenen;

2.1.1. Overwegende, wat de tweede schorsingsvoor-
waarde betreft, dat de verzoekende partij aanvoert :

"1. Gelet op het feit dat de bestreden beslissing niet binnen de door de decretale en reglementaire bepalingen voorgeschreven termijn van vijf maanden werd genomen, wordt de vergunning geacht te zijn bekomen en mag verzoekster de exploitatie starten mits eerbiediging van de algemene en sectoriële voorwaarden.

De thans nog bestaande weigeringsbeslissing, die manifest onwettig is, laat nog steeds het risico bestaan dat verzoekster de bouwwerken en de exploitatie die zij van rechtswege zou mogen opstarten, niet zou kunnen aanvatten en voortzetten, vermits de bevoegde overheid, op grond van de thans aangevochten beslissing die, zolang zij niet wordt geschorst, uitvoerbare kracht blijft behouden, de werken kan stilleggen.

(...)

2. Verzoekster bekam op 7 maart 1994 de bouwvergunning om op het perceel in kwestie de gebouwen, nodig voor de exploitatie van de inrichting, op te trekken. Krachtens artikel 5 § 1 van het Milieuvergunningsdecreet vervalt de bouwvergunning op de dag van de weigering in laatste aanleg. Hiermee wordt bedoeld de definitieve weigering op administratief niveau (...).

(...) zodat de verzoekende partij, wanneer de Raad van State de beslissing na de langdurige annulatieprocedure vernietigt, een nieuwe bouwvergunning zal moeten vragen, wat het risico inhoudt dat de adviesverlenende instanties en de overheid die over de bouwaanvraag te beslissen hebben, ondertussen hun opvattingen over het stedenbouwkundig en ruimtelijk beleid in een voor verzoekster negatieve zin hebben kunnen wijzigen. (...)

3. In casu heeft de decreetgever aan de verzoekster de mogelijkheid toegekend om in eerste aanleg, beroep in te dienen wegens termijnmiskenning. Bovendien heeft de decreetgever aan de overheid de verplichting opgelegd om binnen een welbepaalde termijn over een aanvraag te beschikken. Hij heeft de miskenning van die verplichting gesanctioneerd door het systeem van de stilzwijgende vergunning. Men moet er dus van uitgaan dat de vergunningsaanvrager, na het verstrijken van die termijn, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat. De beschikkingstermijn werd immers in het leven geroepen ten voordele van die aanvrager. De ervaring - ook in het huidige dossier - leert dat de milieuwetgeving en -reglementering snel en diepgaand kan evolueren. Een spoedige beslissing over het beroep tot nietigverklaring - en dus de schorsing van de tenuitvoerlegging - moet beletten dat nieuwe, thans onbestaande, rechtsnormen zouden kunnen worden toegepast wanneer de overheid de vernietigde beslissing moet overdoen.

Er anders over beslissen zou voor gevolg hebben dat de overheid, die over de aanvraag te beschikken heeft, door het nemen van een onwettige beslissing - en dus door een onrechtmatige daad - de wettelijke of decretale termijn, binnen dewelke de rechtsonderhorige een definitieve beslissing over zijn aanvraag diende te verkrijgen, zou kunnen verlengen.

Men kan niet voorhouden dat dergelijk nadeel enkel voortvloeit uit de duur van een annulatieprocedure bij Uw Raad.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet overigens niet noodzakelijk uit de bestreden beslissing zelf voortvloeien, het volstaat dat het mede wordt bepaald door de bestreden beslissing, maar ook het gevolg is van andere omstandigheden (RvSt. nr. 51.964, 2 maart 1995, VT4 limited). In het burgerlijk aansprakelijkheidsrecht hanteert men de zgn. 'equivalentieleer'.

Wie een onrechtmatige daad heeft begaan moet de volledige schade vergoeden, ongeacht de overige oorzaken. Alle oorzaken worden als gelijkwaardig (artikel 10 G.W.!) beschouwd. Er bestaat geen enkele redelijke verantwoording waarom dit beginsel niet zou moeten worden toegepast bij het administratief kort geding.

Deze overwegingen gelden zeker wanneer het eerste, tweede en derde middel niet ernstig zouden worden bevonden.

4. Reeds op 2 oktober 1992 diende verzoekster een eerste aanvraag tot milieuvergunning in met hetzelfde voorwerp. De thans aangevochten beslissing heeft voor gevolg dat verzoekster acht jaar later nog steeds niet de voorgenomen exploitatie kan starten. Het risico bestaat dat naarmate de tijd vordert verzoekster geen even interessante plaats op de markt zal kunnen innemen en dat bijgevolg de leefbaarheid van het voorgenomen bedrijf in het gedrang zal komen.

Ook de uit te voeren, belangrijke, bouwwerken om de exploitatie materieel uit te baten, worden alsmaar duurder. De zgn. 'ABEX-INDEX' (indexcijfer van de werken en leveringen in de bouwsector) bedroeg in november 1993 nog 456, in november 1998 reeds 480).

5. Verzoekster werd als vennootschap opgericht om tot exploitatie van de vergunde inrichting over te gaan. Door de thans bestreden weigering kan zij haar maatschappelijk doel niet verwezenlijken, en blijven alle tot op heden gedane inspanningen vruchteloos";

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij
repliqueert :

"Het nadeel dat zij beweert te lijden is uitsluitend financieel en bovendien louter hypothetisch en toekomstig. De door haar beoogde exploitatie is in het geheel nieuw. Zij is enkel en alleen in het bezit van een bouwvergunning om konstrukties op te richten en zij is niet - in tegenstelling tot wat zij beweert en hetgeen onder 1. werd weerlegd - in het bezit van een stilzwijgend verkregen milieuvergunning.

Wanneer zij het sinds 1992 nodig heeft gevonden en nog steeds noodzakelijk vindt om een legkippenkwekerij (35.000 stuks pluimvee !) met 7.200 m³ mestopslag te willen gaan exploiteren in daartoe uitgeruste gebouwen en met de daartoe uitgeruste infrastructuur in een agrarisch gebied met landschappelijk waardevol karakter neemt zijzelf een bepaald risico.

Niets belette verzoekende partij om sedert haar initiële aanvraag in oktober 1992 en minstens sedert de afwijzing door Uw Raad van haar eerdere procedure strekkende tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het eerder bestreden besluit van 5 november 1993 een geheel nieuwe aanvraag te richten tot de bevoegde administratie met het oog op de exploitatie van leghennen, zij het deze keer op een minder risico-volle locatie.

Verzoekster houdt evenwel voet bij stuk, bijna tegen beter weten in.

Dat zij de exploitatie op de door haar gewenste locatie niet kan verwezenlijken is trouwens ook gebleken nadat een milieuvergunningsaanvraag met identiek hetzelfde voorwerp ook nog in 1995 in graad van beroep door de bevoegde Minister werd geweigerd.

Tegen dit Ministerieel Besluit werd evenwel bij weten van verweerster geen annulatieberoep ingesteld door verzoekster.

In feite stelt verzoekende partij niet de bestreden beslissing in vraag, maar wel het hele vergunningssysteem. Verzoekende partij verwijt eigenlijk aan de vergunningverlenende overheid dat zij haar niet de zekerheid kan geven dat haar exploitatie zoals gewenst en waar gewenst zal kunnen worden opgestart en zulks bovendien op het ogenblik zoals door haar gewenst. Deze zekerheid bestaat voor geen enkele vergunningsplichtige in dezelfde omstandigheden geplaatst";

2.2.1. Overwegende dat het nadeel dat verband houdt met de mogelijke stillegging van een exploitatie niet zou voortvloeien uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden weigeringsbesluit; dat het bovendien thans hypothetisch is;

2.2.2. Overwegende dat de gebeurlijke vernietiging van het bestreden besluit terugwerkende kracht heeft, zodat de bouwvergunning, die ook met een annulatieberoep wordt aangevochten, nog niet definitief is vervallen;

2.2.3. Overwegende dat de verplichting die op de overheid rust om binnen een bepaalde termijn te beslissen over een vergunningsaanvraag, op zichzelf beschouwd geenszins impliceert dat een verzoeker wiens aanvraag te laat zou zijn behandeld steeds een moeilijk te herstellen nadeel lijdt;

2.2.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar uiteenzetting voorts geen concrete en precieze gegevens verstrekt die aannemelijk maken dat het uit de weigering van de vergunning voortvloeiende nadeel meer dan louter financieel is; dat dit nadeel bijgevolg niet moeilijk te herstellen is in de zin van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat de verzoekende partij blijkens haar statuten volgende maatschappelijke doelstellingen heeft :

- "- alle activiteiten inzake landbouw, veeteelt en tuinbouw;
- alle activiteiten die in verband staan met landbouw, veeteelt en tuinbouw;
- de uitbating van een onderneming voor industriële varkensteelt, kalvermesting en pluimveeteelt, zowel voor eigen rekening als voor rekening van derden";

dat uit haar betoog niet blijkt dat zij ten gevolge van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden weigeringsbesluit deze doelstellingen niet kan realiseren;

3. Overwegende dat de vaststelling dat aan de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan, volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien september tweeduizend, door :

de H. R. STEVENS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. A.-M. GOOSSENS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. GOOSSENS.

R. STEVENS.